

OPROEP STADSVERNIEUWINGSPROJECTEN 2023

Ambitieuze stadsvernieuwing: verbinden, verdiepen, versnellen

01.02.2023

Van stedelijke renaissance naar transitie

De afgelopen twintig jaar beleefden de Vlaamse steden een belangrijke renaissance. Na een lange periode van suburbanisatie en leegloop keerden mensen en middelen naar de stad terug. Het instrument stadsvernieuwing hielp steden om in de context van deze nieuwe dynamiek het voortouw te nemen en de regie op te nemen over de samenwerking tussen markt, overheid en civiele maatschappij. Projectmatig werken en publiek-private samenwerking waren daarbij de ordewoorden. In die twintig jaar hielp stadsvernieuwing bij de herontwikkeling van postindustriële, leegstaande en verwaarloosde sites, zoals negentiende-eeuwse stadsgordels, leegstaande fabriekssites, kanaalzones, havengebieden, kazernes, militaire hospitalen, leegstaande kloosters, stationsomgevingen, ziekenhuizen en scholen. Stadsvernieuwing zorgde mee voor de heraanleg van jarenlang verwaarloosd publiek domein, de bouw van allerhande publieke voorzieningen, de ontwikkeling van een meer gediversifieerd stedelijk woningaanbod en de opwaardering van de afgetakelde centrumfunctie van de kleinere steden ([20 jaar stadsvernieuwing in Vlaanderen](#)).

De renaissance van de steden is tastbaar en vraagt blijvende investering, maar deze doelen van herwaardering en herinvestering in de stad vermengen zich vandaag met nieuwe uitdagingen op vlak van klimaat, en de brede socio-ecologische transitie die ermee gepaard gaat. Dat maakt de oproep stadsvernieuwingsprojecten als instrument er niet minder maar net des te relevanter op. Stadsvernieuwingsprojecten bieden steden de kans om de regie over de transformatie van de stad te koppelen aan de versnelling van de transitie. Transitie kan immers niet zonder de transformatie van de bebouwde ruimte. Bovendien staan steden in het brandpunt van meerdere transitieopgaves die er niet alleen samenkomen maar ook doeltreffend aangepakt kunnen worden.

Stadsvernieuwingsprojecten zijn een belangrijk instrument om aan plaatsgebonden systeeminnovatie te werken. Door het concreet uittesten, op een specifieke plek, van transformaties die de transitie vooruit helpen, kan beter ingegaan worden op alle specifieke problemen die zich bij de lokale implementatie stellen. Plekgebonden werken laat ook toe verbindend te werken over verschillende gekoppelde transitieopgaves heen: tussen energie en mobiliteit bijvoorbeeld (in de transitie naar elektrisch rijden); of de ontwikkeling van nieuwe woonmodellen samen met de transities en mogelijke collectiviteitswinsten op vlak van energie, deelmobiliteit en zorgwonen; of ook de koppeling tussen de ontwikkeling van een meer klimaatrobuust publiek domein, samen met biodiversiteitsdoelen, en de aanpak van het stedelijk hitte-eilandeffect. Plekgericht werken aan systeeminnovatie is ook een plausibele werkwijze om de nodige solidariteit te organiseren en de voordelen van stedelijkheid op een sociaal rechtvaardige manier te delen met al wie in de stad woont en wil (blijven) wonen. Tenslotte is de plekgebonden innovatie ook een appel aan de maatschappelijke verbeelding en een kans om te mobiliseren rond transitie en transformatie naar een andere en betere stad.

Drie dingen in het bijzonder moeten anders en beter. Steden zijn nog niet duurzaam genoeg, niet sociaal inclusief genoeg en niet cultureel divers genoeg. Deze kwesties staan reeds van bij aanvang op de agenda van het Vlaamse stadsvernieuwingsbeleid, maar de bijdrage van de stadsvernieuwing aan deze grote uitdagingen blijft bescheiden, vooral in het met elkaar verbinden van die ambities. Duurzaamheid staat ondertussen centraal in de discussie over stadsvernieuwing, maar de investering in een ecologische invulling van duurzaamheid leidt niet per definitie ook tot sociale duurzaamheid en sociale inclusie. Stadsvernieuwingsprojecten slagen er te weinig in om effecten van sociale

verdringing te corrigeren. Het Witboek Stedenbeleid mikte nadrukkelijk op inclusie, coproductie en participatie. Er is veel bijgeleerd op vlak van publiek-private en publiek-publieke samenwerking, maar de actieve betrokkenheid van burgers in de ontwikkeling, het beheer, en de programmatie van de stedelijke ruimte blijft moeilijk en eerder uitzonderlijk. De diversiteit van de partners betrokken bij de stadsvernieuwing is onvoldoende breed, en dat in weerwil van de diversiteit van de buurten waarin die stadsvernieuwing zich afspeelt.

Hefbomen om stadsvernieuwing en transitie te verbinden

De algemene filosofie achter het instrument stadsvernieuwing blijft er een van hefboomwerking. Het doel van stadsvernieuwingprojecten is niet om 'gesubsidieerde' infrastructuur te realiseren, maar wel om bij te dragen aan stadsontwikkelingsprojecten en programma's die dankzij subsidie op meer innovatieve wijze en met duidelijke ambitie gerealiseerd kunnen worden.

Stadsvernieuwingprojecten zijn een punctuele bijdrage aan een ruimtelijk en sectoraal geïntegreerd lokaal beleid en zoeken de vernieuwing vooral daar. De subsidie schept ruimte om ontwikkelingsmogelijkheden te verkennen die niet voor de hand liggen, om het terrein voor te bereiden voor ontwikkelingen die niet vanzelf gebeuren, om de ambities te verhogen, om een vernieuwende aanpak te testen, om nieuwe stedelijke coalities tot stand te brengen. Een goed stadsvernieuwingproject wordt mede geïnitieerd en gedragen door burgers en middenveldorganisaties, en betreft daarbij ook niet voor de hand liggende publieke en private partners.

De subsidie mikt op een dubbele hefboomwerking: (1) de subsidie als hefboom voor het voorgestelde stadsvernieuwingproject en de beoogde impact op het brede gebied waar het project deel van uitmaakt; (2) het project als hefboom voor transitie en stadsontwikkeling in het algemeen en de vernieuwing van de stadsvernieuwing. Een stadsvernieuwingproject draait niet alleen om het gesubsidieerde onderdeel, maar om het project als geheel. Het is ook het geheel wat door de kwaliteitskamer wordt opgevolgd. De jury is ook op zoek naar projecten met een impact voorbij de contour van de projectmatige interventie: impact op de wijk, een stadsdeel, een netwerk, een breder programma. Daarnaast zijn stadsvernieuwingprojecten ook leermomenten die, indien succesvol, de bakens verzetten van de stadsvernieuwing binnen een specifieke stad, maar ook inspirerend werken voor andere steden. Tenslotte zijn stadsvernieuwingprojecten ingebed in een samenwerking tussen een lokale overheid en de Vlaamse overheid. Via stadsvernieuwingprojecten nemen steden de handschoen op om op het terrein, op concrete plaatsen bij te dragen aan de versnelde realisatie van bovenlokale doelen op vlak van sociale, economische en klimaattransitie.

Deze focus op hefboomwerking maakt het tegelijk mogelijk om de oproep naar stadsvernieuwingprojecten inhoudelijk en thematisch open te houden en om de vraag naar een scherpe inhoudelijke framing lokaal te ontwikkelen. In het witboek, in eerdere visieteksten, in het recent opgeleverde rapport van het Hannah Arendt Instituut ([toekomstvisie stadsvernieuwing en stedelijkheid in Vlaanderen](#)), werd een inspanning gedaan om inhoudelijk te benoemen waar innovatie in de stadsvernieuwing zo allemaal over zou kunnen gaan en waar bijkomende inspanningen nodig zijn. De terugblik op twintig jaar stadsvernieuwing levert het beeld van een geïnspireerde praktijk, die actief meewerkte aan een nieuwe stedelijke verbeelding.

Naast een scherpe inhoudelijke framing van projecten is de jury meer dan ooit geïnteresseerd in de vernieuwing van de reguliere werking van stadsontwikkeling en stadsvernieuwing. Hoe kunnen de reguliere en permanente investeringen die steden doen binnen hun kerntaken zoveel mogelijk gebundeld en gekoppeld worden aan de noodzakelijke transitie? In deze oproepetekst benoemen we om die reden een aantal kwesties die op zich niet vernieuwend zijn - wonen, publiek domein,

voorzieningen - maar die om een ambitieuze en vernieuwende aanpak vragen. De oproep naar stadsvernieuwingsprojecten wil steden ertoe aanzetten om te vernieuwen door creatief om te gaan met die kernthema's en die te zien als hefboom voor noodzakelijke transformatie.

Onderstaande kwesties illustreren deze logica en willen laten zien wat we met hefboomwerking bedoelen in functie van de grote transities op vlak van duurzaamheid, sociale ongelijkheid en culturele diversiteit.

De publieke ruimte als gebundeld project. De publieke ruimte is bij uitstek de plek waar verschillende claims op de stedelijke ruimte samen komen en om afstemming, goede inrichting en beheer vragen. Onder druk van de vele transitieopgaves is de publieke ruimte samen met de stad aan ingrijpende veranderingen onderhevig. Ruimtes die nog niet zo lang geleden werden aangelegd gaan vandaag terug op de schop omdat met doelstellingen rond water en ontharding, hitte-eilandeffect, fiets- en deelmobiliteit, maar ook veranderingen in de ondergrond, onvoldoende rekening werd gehouden. Die snelle verandering zorgt voor de nodige onzekerheid over hoe het openbare domein best wordt ingericht. Het zorgt ook voor de nodige strijd over hoe de schaarse ruimte best wordt ingedeeld, en de beperkte middelen het best worden besteed. Dat gaat niet alleen over de verhouding tussen verschillende weggebruikers, maar ook over de manier waarop ruimte wordt geprogrammeerd; de balans tussen beheer en beheersing in het streven naar sociale veiligheid en het al dan niet vernieuwend gebruik van technologie daarbij; de mate waarin en de manier waarop gebruikers zelf, of specifieke groepen gebruikers een rol opnemen in de inrichting, het beheer en de programmering van de publieke ruimte.

De inrichting van de publieke ruimte is meer dan de optelsom van alle claims die erin moeten worden verenigd. De publieke ruimte is het sociaal-ruimtelijk project bij uitstek waar de stedelijke ontmoeting in haar volledige diversiteit kan worden gefaciliteerd. Dergelijke stedelijke en sociaal-ruimtelijke invulling van de publieke ruimte vraagt om een samenspel tussen actoren dat zich niet tot de publieke sector beperkt. Het verenigen van verschillende wensen en verlangens is ook een zoeken naar een optimale samenwerking en afstemming tussen publiek en privaat, inclusief alle experimenten rond *commons governance* die zich bewust aan de tweedeling tussen publiek en privaat onttrekt. Hier liggen kansen om burgers te responsabiliseren rond de verschillende kwesties die vandaag voorwerp uitmaken van experimenten in het beheer van commons en de nieuwe vormen van solidariteit die deze experimenten uitdragen. Veel van die experimenten zijn ook rechtstreeks gekoppeld aan de zoektocht naar manieren om de controle en de basisvoorwaarden van het stedelijk samenleven lokaal en in de handen van de bewoners zelf te houden. Daaronder vallen allerlei woonexperimenten, maar ook alternatieve voedselnetwerken, energie-initiatieven, maar ook toegang tot levende bodems, lucht, licht en schaarse groene ruimte.

Wonen als stedelijk vraagstuk. Stedenbeleid is geen woonbeleid, maar kan niet bestaan zonder een doortastende aanpak van het stedelijk woonvraagstuk. De afgelopen 20 jaar droeg stadsvernieuwing bij aan het aantrekkelijker maken van de stad. Beter publiek domein, investering in ruimtelijke kwaliteit, uitbouw van het voorzieningenniveau speelden daarin een hoofdrol. Maar wanneer dergelijk beleid niet gepaard gaat met de aandacht voor een divers en financieel toegankelijk woonaanbod gericht op een brede variëteit aan groepen leiden investeringen in stadsvernieuwing tot sociale verdringing en uitsluiting.

We staan voor structurele veranderingen in de stedelijke woonmarkten. Dat heeft alles te maken met het einde van een suburbaan groeipad: het einde van een tijdperk waarbij in

Vlaanderen betaalbaarheid in belangrijke mate werd gerealiseerd door nieuwbouw op plaatsen buiten de stad waar grond goedkoper was. Een tijdperk ook waarin dit aanbod vooral in een koopmarkt werd gerealiseerd met een disfunctionele stedelijke huurmarkt tot gevolg.

Steden staan voor een belangrijke woonopgave. Ze hebben vaak een belangrijk aandeel oude en energieverblindende woningen. Omdat deze woningen relatief gezien goedkoper zijn dan andere woningen, bieden ze een uitweg voor jongeren, nieuwkomers en personen in een kwetsbare situatie om toch betaalbaar te wonen. Net omdat er een publiek blijft voor deze woningen, komt spontaan geen opwaardering tot stand. Dit is in het bijzonder het geval in de grotere, vaak uitgewoonde appartementencomplexen

Tegelijkertijd wordt de stedelijke woningvoorraad aangevuld met nieuwe woningen, meestal appartementen. Deze bieden soms de vereiste kwaliteit, maar situeren zich dan in de hogere prijscategorieën, en zijn bijvoorbeeld niet aantrekkelijk voor gezinnen met kinderen op zoek naar veilige buitenruimte om te spelen, of voor ouderen met zorgbehoeften.

Stadsvernieuwingsprojecten zijn plekken bij uitstek om deze marktontwikkelingen bij te sturen. Dit betekent in de eerste plaats dat er meer ruimte wordt gemaakt voor een woonaanbod dat ook voor kwetsbare groepen betaalbaar is. Vandaag gaat betaalbaarheid in steden nog te vaak ten koste van kwaliteit. Woningen zijn te klein, slecht gelegen en vaak simpelweg niet in orde. Betaalbare huur betekent te vaak hoge stookkosten, autoafhankelijkheid, en andere externe kosten op vlak van zorg, of dienstverlening. Als we die vaststelling omdraaien ligt er tegelijk veel ruimte om creatief aan de slag te gaan met de renovatie-opgave, om bij de vormgeving en inplanting van nieuwe woningen te zorgen voor meer ontmoetingskansen, om publieke (of semi-publieke) ruimte mee een functie te laten opnemen in het vervullen van woonwensen, om wonen en zorg beter op elkaar te laten aansluiten.

De sleutels voor betaalbaarheid liggen in het bijzonder in een verbetering van de stedelijke huurmarkt, waaronder zowel privaat als sociaal huuraanbod. Het is namelijk op de huurmarkt dat de meeste betaalbaarheidsproblemen zich manifesteren. Maar ook het omgekeerde is waar: een aantrekkelijke huurmarkt biedt potentieel, bijvoorbeeld om bepaalde groepen in de stad aan te trekken of er te houden. Verder is er vooral nood aan een grotere diversiteit van het aanbod, met formules van zowel huur als koop, afgestemd op de brede variatie aan woonpaden van individuen en (nieuw samengestelde en veranderende) gezinnen.

De voorzienende stad – wanneer de basis goed zit. De invulling van stedelijkheid als inclusief project behelst meer dan stadsvernieuwing, maar voorziet een gepaste en kwalitatieve dienstverlening op vlak van gezondheid, ouderenzorg, kinderopvang, naschoolse begeleiding, enz. en kan sociaal beleid in belangrijke mate ondersteunen. Stadsvernieuwing kan rechtstreeks bijdragen aan de realisatie van een 'voorzienende stad'. Dat is een stad waarin een hoog basisniveau voorop staat op vlak van dienstverlening, door een laagdrempelige toegang en een goede ruimtelijke spreiding van de nodige voorzieningen. De stad is de plek bij uitstek waar brede en toegankelijke ondersteuning ook goed en efficiënt georganiseerd kan worden, inclusief de nodige slimme data-ondersteuning en de ontzorging door logistieke deel- en beheerplatformen.

Stedelijkheid als inclusief project betekent ook dat het stedelijk aanbod aan voorzieningen, waaronder openbare diensten, alle lagen van de bevolking aanspreekt. Bewoners van de stad en van het ommeland moeten in de stad hun gading kunnen vinden op het vlak van onder

meer onderwijs, zorg, en vrije tijd. Dat is in het bijzonder het geval voor sociaal zwakkere groepen, voor wie de aanwezigheid van deze voorzieningen in de stad een voorwaarde is voor de bereikbaarheid ervan, ook voor wie niet met de auto rijdt. Verweving van voorzieningen in het woonweefsel, in een verkeersveilige en leefbare omgeving, is de sleutel daartoe.

Verstedelijking is een proces van ruimtelijke differentiatie en specialisatie. De meest evidente uitdrukking daarvan is het ontstaan van centra en gebieden die daaromheen liggen. Waar de wieg van de Vlaamse stadsvernieuwing in de 19^e eeuwse gordel staat, zien we vandaag een breed gamma aan initiatieven rond zowel het herdenken van de centra van Vlaamse steden als de doorontwikkeling van de (twintigste-eeuwse) rand. Stadsvernieuwingsprojecten spelen in op de dynamiek van de stad en op plekken waar feitelijke verandering sturing en bijsturing nodig is. In het centrum zoeken vele steden naar een nieuwe balans tussen bewoners en bezoekers, maar ook tussen commercieel gebruik en de permanente verblijfsfunctie. Dit spanningsveld vraagt ook een aangepaste spreiding van voorzieningen, het vraagt om positie in te nemen, gaande van de dominantie en specialisatie van de metropolitane centra met uitzonderlijke en unieke functies tot de zoektocht naar de nabijheid van dagelijkse functies die net om de nodige spreiding en polycentraliteit vraagt.

Daarbij moeten traditionele centrumfuncties eerst en vooral kansen krijgen in de kern van de stad, aangevuld met lokale centra in de rand. Het principe van nabijheid, zoals gereflecteerd in het concept van de 15-minutenstad, staat daarin centraal. Deze polycentrische benadering van verstedelijking wordt noodzakelijk gedragen door een transportnetwerk waarin de nadruk ligt op actieve mobiliteit en openbaar vervoer. Voor stadsvernieuwing sluiten kansen om te sturen op selectieve verdichting van de stad aan bij een dergelijke polycentrische logica, die het mogelijk maakt om het voordeel van het wonen in een voorzienende stad met meer mensen te delen, door meer mensen kwalitatief te laten wonen op de plekken waar dat hoge voorzieningenniveau ondersteund wordt.

De hierboven vermelde kwesties vormen geen exclusieve lijst van thema's die in stadsvernieuwing aan bod komen. Ze vragen om vernieuwing, maar niet in de zin van nieuwlichterij. Het gaat om innovatieve verbinding van de noodzakelijke vernieuwing rond zorg, water, energie, voeding, mobiliteit etc. met lokaal woonbeleid, publiek domein, sociale rechtvaardigheid, investering in infrastructuur en voorzieningen. Het pleidooi om de vernieuwing bij de kerntaken te zoeken is geen pleidooi om het op courant beleid te houden. Het is een pleidooi om de normale gang van zaken fundamenteel in vraag te stellen. Is het publiek domein dat we vandaag onderhouden wel het publiek domein dat we nodig hebben in tijden van klimaatverandering? Ondersteunt de infrastructuur die we aanleggen wel de mobiliteit en ontwikkelingsmogelijkheden die we willen? Komt het woonaanbod wel tegemoet aan de wijzigende verwachtingen van een diverse groep stadsbewoners? Waarom is het zo moeilijk om bottom-up initiatief bij te laten dragen aan structurele verandering?

De oproep om in de kern te vernieuwen is een pleidooi voor radicale vernieuwing met betrekking tot het soort stad waar we morgen in willen wonen en na te denken over hoe in die stad het samenleven georganiseerd zal zijn en de infrastructuur en collectieve organisatie die daarvoor nodig is.

De nieuwe jureringsaanpak voor de projectsubsidieoproep

Via de oproep voor stadsvernieuwingsprojecten willen we meer dan ooit de ruimte geven aan steden om te argumenteren welke de toegevoegde waarde van de stadsvernieuwingssubsidie zou zijn. Daarvoor werd een compact formulier opgesteld waarin vooral de strategische betekenis van de

stadsvernieuwingsprojecten centraal staat. De jury zal op basis van dit compacte formulier een beperkt aantal steden bijkomende informatie vragen en hen uitnodigen voor een presentatie en gesprek.

In de eerste en tweede fase gaat het om hetzelfde project. Via de vernieuwde formulieren worden de criteria voor beoordeling op scherp gesteld. De basisfilosofie achter de subsidieaanvraag blijft ongewijzigd. Hefboomwerking, innovatief en geïntegreerd werken, en toekomstbestendige innovatie blijven belangrijk. De algemene ambities van integrale duurzaamheid, ruimtelijke kwaliteit, en sociale inclusie gelden onverminderd en voor beide fases.

Fase 1

Het nieuwe formulier voor de eerste fase kent een eenvoudige opbouw. Het vertrekt bij de diagnose van de huidige situatie, plaatst daar tegenover een duidelijke visie ingepast in de bredere lokale beleidscontext, om vervolgens de basiscontouren van het voorgestelde project te beschrijven, en te eindigen bij de presentatie van het consortium dat nodig is om dit project met zijn bijhorende visie en ambities te kunnen realiseren. Dit alles wordt voorafgegaan door een bondige samenvatting waarin de essentie van de aanvraag te lezen staat.

Diagnose

Beoordelingscriterium: Het project bevat een degelijke diagnose, die goed is onderbouwd. De doelstellingen van het project vinden een basis in deze diagnose.

Visie & Beleidscontext

Beoordelingscriterium: Er zijn voldoende argumenten waardoor het project een hefboomfunctie kan vervullen in het realiseren van de bredere toekomstvisie die de stad voor zichzelf formuleert. De beoogde maatschappelijke winsten, transities en sociaal-ruimtelijke impact zijn duidelijk en goed onderbouwd.

Een ambitieus project

Beoordelingscriterium: Het project vertoont een hoog ambitieniveau, op diverse vlakken. De hefboomen en integrale duurzaamheid zijn duidelijk en goed onderbouwd. Het project is vernieuwend en innoverend in doelstellingen en aanpak, en kan van daaruit inspiratie bieden voor andere steden die gelijkaardige uitdagingen wensen aan te pakken.

Partnerschap

Beoordelingscriterium: Alle partijen die noodzakelijk zijn om tot een succesvolle uitvoering te komen zijn betrokken. Het project wordt gedragen door een breed partnerschap van publieke, semi-publieke en private actoren, inclusief burgers en burgerinitiatieven. De belangen, doelstellingen en hefboomen van partners zijn helder en goed onderbouwd. Het is duidelijk hoe men wil komen tot een echte samenwerking die de kwaliteit ten goede kan komen.

Momentum?

Beoordelingscriterium: Er is een goede onderbouwing waarom dit het moment is voor een projectsubsidie stadsvernieuwing

Globale financiële raming en subsidie

Beoordelingscriterium: De globale financiële raming en de inzet van de subsidie is duidelijk weergegeven en is realistisch.

Fase 2:

In het formulier voor de tweede fase staan de kwaliteit en de geloofwaardigheid van de uitvoering voorop. In het formulier voor de tweede fase wordt opnieuw een bondige samenvatting gevraagd. Daarnaast wordt gevraagd om de rubrieken uit de eerste fase over te nemen. Wijzigingen zijn mogelijk maar worden aangeduid en toegelicht.

Het formulier voor de tweede fase is opgebouwd volgens de volgende kwaliteitscriteria:

Kwaliteitsvolle ruimtelijke planning en ontwerp

Beoordelingscriterium: Het ruimtelijk ontwerp is kwalitatief en de krijtlijnen en hefboomfunctie ervan zijn helder gedefinieerd.

Projectorganisatie en regiefunctie

Beoordelingscriterium: De projectorganisatie en de regierol van de stad zijn helder omschreven en goed onderbouwd. De stad toont aan hoe ze haar regierol kan waarmaken. De projectorganisatie bevat ook een systeem voor kwaliteitsborging.

Onderbouwing cocreatie – en participatieproces

Beoordelingscriterium: de participatie, communicatie en interactie met alle betrokkenen doorheen heel het projectproces zijn goed uitgewerkt. Het is duidelijk hoe dit kan bijdragen aan een succesvol stadsvernieuwingsproject. Er wordt open en transparant gecommuniceerd over het project met alle betrokkenen en belanghebbenden.

Projectfasering, projectverloop en risicobeheer

Beoordelingscriterium: De projectfasering is goed uitgewerkt en onderbouwd. Het is helder hoe bepaalde projectonderdelen een hefboom kunnen zijn voor volgende projectonderdelen. De risico's voor een goede en tijdige uitvoering van het project en het behalen van de doelstellingen zijn goed geëvalueerd, en er is nagedacht over hoe met deze risico's zal worden omgegaan.

Financiering

Beoordelingscriterium: Het project is financieel goed uitgewerkt. Het is duidelijk wie welke financiële inbreng moet doen, en het project lijkt realiseerbaar binnen dit financieel kader.

Aanvraag subsidie en betekenis voor stadsvernieuwingsproject

Beoordelingscriterium: Er is aangetoond waarom een subsidie nodig is en hoe de subsidie het verschil zal maken.